

РЕШЕНИЕ

№ 5305

гр. София, 08.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 25.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **5378** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс(АПК).

Делото е образувано по жалба, с окомплектована преписка вх.21274/06.06.2023г., на Ф. Ф., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, против отказ за издаване на виза тип „Д“ от 11.05.2023г. на консула на Р.България в [населено място], Турция, по заявление от 08.03.2023г.

В жалбата се твърди, че отказът е постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон и на международните актове. Обжалваният отказ касае издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като жалбоподателят твърди, че е сключил граждански брак с българската гражданка Д. Ш. Ф., която разполага с жилище и достатъчно средства да осигури издръжката му за срока на пребиваване в България. Легитимира се като съсобственик на недвижим имот – жилище, с нотариален акт № 154, том 1, рег.№ 2608, дело №152/2022г., с което жилищните му нужди в България са гарантирани. Твърди, че оспореният отказ е немотивиран и с него се засяга правото му на семеен живот, закрепено в чл.8 ЕКЗПЧОС. Органът е следвало да мотивира акта доколко мярката е в обществен интерес с оглед разпоредбата на чл.94, пар.2 КПШС(Конвенция за прилагане на Ш. споразумение). Моли за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се представлява. Представена е писмена защита от процесуалния представител. не се претендират разноски.

Ответникът – Втори секретар консул при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция, изразява становище чрез процесуалния си представител в писмени бележки. Оспорва се жалбата, като поддържа, че оспорваният отказ е законосъобразен и не са налице сочените основания за отмяна.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, относими към спора, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателят е гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в И., с адресна регистрация в [населено място]. На 08.03.2023г. подава заявление № 23001905/08.03.2023г. за издаване на дългосрочна виза в генералното консулство на Р България в О. на осн. чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ. Преди това, на 27.01.2023г. му е наложена ПАМ „Връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. На 23.02.2023г. турският гражданин е напуснал България в посока Р Турция.

Видно от представеното удостоверение за сключен граждански брак №0018191/17.01.2022г., на същата дата жалбоподателят е сключил граждански брак с българската гражданка Д. Ш. А. в [населено място], [община], за което е съставен Акт №1.

От приложеното копие на лична карта №641234800 на съпругата на жалбоподателя, се установява, че постоянният ѝ адрес е в [населено място], [улица], вх.А, ет.8, ап.32. С нотариален акт за дарение на недвижим имот №154, том1, рег.№ 2608, дело №152/2022г. на нотариус № 251, жалбоподателят и съпругата му се легитимират като съсобственици на недвижим имот в [населено място], [улица], вх.А, ет.8, ап.32, като жалбоподателят е собственик на 1/6 идеална част. Представена е нотариално заверена на 06.02.2023г. декларация по чл.26, ал.3 от ЗЧРБ, в която жалбоподателят и съпругата му декларират, че бракът им не е фиктивен, както и декларация, че жалбоподателят ще се установи на горепосочения адрес, когато получи разрешение за постоянно пребиваване в България. С договор от 23.02.2023г. за заем за послужване имотът е предоставен безвъзмездно за ползване на жалбоподателя от съпругата му. Съпругата е декларирала, че притежава достатъчно средства за издръжката на жалбоподателя. Установено е, че същият има разкрита банкова сметка в евро в „Ге-Д. З. Б. – клон С. – офис К.“ с наличност 4 892,65 евро към 06.02.2023г.

Видно от свидетелство за съдимост №94281620-2023-920002588, издадено от прокуратура в [населено място], заверен с А. от 08.02.2023г., лицето не е осъждано.

От директора на ОД на МВР [населено място] е изпратено отрицателно становище до Д“Миграция“ от 07.04.2023г. относно съгласуване на искане за издаване на виза по реда на чл.15, ал.1 във вр. с чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ. Становището е мотивирано с наложена забрана на жалбоподателя да влиза и пребивава на територията на Шенген до 06.02.2024г., за което е въведен сигнал № GR990000P428081 0000 01 от Гърция за забрана да влиза в страната, по чл.24 за престъпление против обществения ред и сигурност, а именно за представяне на подправени документи пред гръцкото консулство в И. с цел да му бъде издадена Ш. виза.

По делото е прието становището по съгласувателната процедура, осъществена от ДАНС, обособено в класифициран том с рег.№ RB202001-001-03-М-6-2261/05.07.2023г. Съгласувателната процедура е проведена съгласно Глава втора, чл.3, ал.3 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г.

Събрани са оперативни данни, мотивирали ДАНС да даде отрицателно становище за издаване на виза. В Справката се съдържа информация за действията на жалбоподателя на територията на България, обосноващи извод за опасност за сигурността на българската държава- чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ. ДАНС не е извършвала съгласуване по подаденото заявление на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, поради наличието на активен сигнал за забрана за влизане в Гърция до 06.02.2024г.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че по отношение на чужденеца са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, а именно, че за него е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане.

След преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на Отказа за издаване на виза, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в РБългария (ЗЧРБ).

За компетентността на издателя на оспорения акт са представени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи на РБългария и издадената въз основа на нея Заповед №152/03.09.2021г. на Генералния консул в О., Р Турция.

Със Закона за изменение и допълнение на ЗЧРБ (ЗИДЗЧРБ) - обнародван в ДВ, бр. 97 от 06.12.2016 г. е приет нов чл. 10а, в чиято ал. 1 е предвидено, че отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4(тип „D”) не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по ЕКЗПЧОС. В случая, отказът касае издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ. В жалбата има изрично позоваване на нарушени норми на ЕКПЧ, с цел упражняване на правото му на семеен живот, което е основно право по чл. 8 от ЕКПЧ. По изложените съображения съдът приема жалбата за допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма – формуляр по образец, съгласно приложение №7 към чл.34, ал.1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим(НУРИВОВР).

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, са регламентирани в Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза, какъвто е настоящият случай. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 НУРИВОВР. Според определението, дадено в чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Целта на въведения разрешителен режим е свързана преди всичко с националната сигурност, съгласно определението дадено в §1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. с чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност.

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 1 - 26 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. Процесният отказ е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ-наличие на сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане по отношение на заявителя.

По делото не е спорно, че за жалбоподателя е въведен сигнал в Ш. информационна система(ШИС) с № GR 990000P428081 0000 01 от Гърция, като му е наложена забрана за влизане или пребивава на територията на Шенген за срок до 06.02.2024г. и че е предоставена от бюро СИРЕНЕ - Гърция информация за основанията за налагане на забраната – чл.24 за престъпления против общественият ред и сигурност. Съгласно чл. 24, § 1 от Регламент (ЕО) № 1987/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система от второ поколение (ШИС II) данните за граждани на трети страни, по отношение на които е бил издаден сигнал с цел отказ за влизане или пребиваване, се въвеждат на основата на национален сигнал след решение, взето от компетентните административни органи или съдилища, в съответствие с правилата на процедурата, предвидена в националното законодателство и което е взето въз основа на индивидуална оценка. Обжалванията на такива решения се извършват в съответствие с националното законодателство. В случая, на основание чл. 24, § 1 от Регламент (ЕО) № 1987/2006, в ШИС е въведен сигнал, подаден от Гърция за отказ за влизане. По делото не се твърди и не са представени доказателства за обжалване, съответно за отмяна на решението на компетентните органи в Гърция за въвеждане на сигнала, поради което следва да се приеме наличието на визираното основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ. С оглед на горното и фактите по делото е безспорно, че по отношение на касатора са налице предпоставките на член 25, параграф 1 СПКШ, изменен с Регламент № 265/2010 – наличен е сигнал за забрана за влизане в Ш. пространство.

Спорният въпрос по делото е- спазил ли е органът, визираното в член 25, параграф 1 СПКШ задължение на държавата за осъществяване на консултация с държавата членка, която е подала сигнала, за да съобрази нейните интереси, като разрешение може да се издаде само при сериозни основания от хуманитарен характер или за изпълнение на международни задължения, което изключение изрично е регламентирано и в чл. 26, ал.6 ЗЧРБ, който предоставя на органа право да издаде виза и при наличие на отрицателните предпоставки по алинея 1, т. е. и при наличие на сигнал в Ш. информационна система, по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес, или от изпълнението на международни задължения.

При отчитането на обстоятелството, че съпругата на жалбоподателя живее в България, за което са били представени съответните доказателства, следва да се извърши преценка за наличие хипотезата на чл. 26, ал. 6 от ЗЧРБ във връзка с § 1, т. 16 от ДР на ЗЧРБ. Съгласно цитираната разпоредба, хуманитарни причини са налице, когато недопускането или напускането на територията на Република България на един чужденец ще създаде сериозна опасност за здравето или живота му, поради наличието на обективни обстоятелства, или за целостта на семейството му, или висшият интерес на семейството или на детето изискват неговото допускане или оставане на територията на страната.

Органът в мотивите на акта си е посочил единствено наличието на забрана, но

съгласно член 134 СПКШ нейните разпоредби се прилагат дотолкова, доколкото съответстват на правото на Съюза. С оглед на това органът е следвало да посочи причината за наложената забрана, да отчете факта, че жалбоподателят е съпруг на български гражданин, т. е. на гражданин на Съюза, и да мотивира, че наложената забрана е допустима, доколкото е предвидена в закон и е необходима в интерес на обществения ред и сигурността с оглед на разпоредбата на член 94, параграф 2 КПШС.

В случая, видно от оспорения акт, органът нито е обсъдил тези релевантни факти, нито е изложил мотиви за значението им за постановения отказ. Съобразяването на отказа с международните задължения на държавата, каквото е задължението по чл. 8, параграф 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), е изискване към материалната законосъобразност на оспорения акт, което изрично е посочено както в националното, така и в правото на Съюза с оглед на изложеното по-горе. Цитираната от ответника съдебна практика – решение №2751 от 15.03.2023г. на ВАС по адм.дело №47/2023г., Четвърто отделение, съдът намира за неотнормисима и некореспондираща с фактите по настоящето дело, доколкото не се установи компетентните органи по прилагането на ШИС да са провели консултативна процедура с Гърция като държава, подала сигнала за жалбоподателя.

Също така, видно от отрицателното становище на ДАНС, същото е подробно аргументирано с хипотезата на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, вр. чл.4, ал.1, т.14 от ЗЧРБ - когато се установи, че с действията си лицето е поставило или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава, или за което има данни, че действа против националната сигурност. Това е самостоятелно основание за отказ за издаване на исканата виза, но ответникът не е изложил фактически и правни основания за прилагането ѝ.

С оглед гореизложеното, съдът приема че оспореният акт не е мотивиран съгласно законовото изискване на чл.59, ал.2, т.4 АПК, поради което следва да бъде отменен като незаконосъобразен. Това нарушение на административно производствените правила е съществено, тъй като до голяма степен ограничава правото на защита на жалбоподателя, който от съдържанието на акта и/или от приложените към него документи следва да бъде запознат с конкретните фактически основания за издаването му и да може да разбере кои нормативни изисквания не е изпълнил. В случая това е невъзможно, тъй като отказът е постановен, без да са посочени в пълнота фактическите основания за издаването му.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган, който следва да съобрази проведените съгласувателни процедури, да анализира представените от кандидата документи и да извърши проверка съществуват ли причини от хуманитарен характер или свързани с изпълнението на международни задължения, след консултиране съобразно чл.26, ал.6 ЗЧРБ с държавата членка, подала сигнала за отказ за влизане, след което да се обоснове мотивиран извод налице ли са предпоставките за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България.

Съдът констатира, че по делото не е събрана от жалбоподателя държавна такса, дължима в размер на 10,00 лв., като предвид изхода на спора сумата следва да бъде възложена на ответника.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 4-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Ф. Ф., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (тип „Д“) от 11.05.2023г. на Втори секретар консул на Р.България в [населено място], Турция, по заявление от 08.03.2023г.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати в полза на Административен съд София-град държавна такса в размер на 10(десет)лева.

ИЗПРАЩА преписката на органа - Втори секретар консул при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция, за ново произнасяне по искането за издаване на виза, при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: